

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 42/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 14290/2012 a sp. zn. Rvp 14339/2012 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 254/2012 z 26. októbra 2012 a sp. zn. 6 Co 224/2012 z 26. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 14290/2012 a sp. zn. Rvp 14339/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 42/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 21. a 31. decembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 254/2012 z 26. októbra 2012 a sp. zn. 6 Co 224/2012 z 26. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka je v postavení žalobkyne v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 124/2010 a sp. zn. 10 C 64/2010. Žaloby smerujú proti žalovanej Slovenskej republike a predmetom konania je náhrada materiálnej škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom všeobecných súdov v súvislosti s neprijatím návrhov sťažovateľky na začatie občianskeho súdneho konania podaných elektronickou formou.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 12 C 124/2010 zo 7. mája 2012 bola sťažovateľke uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 3 211 158,02 € a v druhom prípade uznesením okresného súdu sp. zn. 10 C 64/2010 z 24. apríla 2012 bola sťažovateľke uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 1 123 549,15 €. Keďže sťažovateľka na výzvy okresného súdu v stanovenej lehote nereagovala, okresný súd konania zastavil. Proti uzneseniam okresného súdu podala sťažovateľka odvolania, ktoré krajský súd napadnutými rozhodnutiami potvrdil.

Sťažovateľka uviedla, že v skutkovo a právne rovnakých veciach, ako sú predmetom tohto konania, ústavný súd už rozhodol uzneseniami sp. zn. II. ÚS 129/2012 až sp. zn. II. ÚS 135/2012 zo 16. mája 2012 a jej sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené. V tejto súvislosti však poukazuje na inú vec, v ktorej ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 112/2012 zo 6. júna 2012 vyslovil porušenie základného práva (iného) sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka zotrvala na svojej právnej argumentácii obsiahnutej v jej predchádzajúcich sťažnostiach, pričom navyše uviedla, že podľa jej názoru uvedený postup ústavného súdu a protichodné rozhodnutia v právne zhodných veciach svedčia o nekonzistentnom rozhodovaní ústavného súdu, čo prispieva k porušovaniu základných práv a právnej neistote. Ústavný súd bráni v legitímnej snahe účastníkov konania o ochranu základných práv a slobôd a odníma im poslednú vnútroštátnu možnosť nápravy porušenia ich základného práva. Sťažovateľke tak neostáva iná možnosť, než sa domáhať ochrany svojich základných práv a slobôd na Európskom súde pre ľudské práva.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, tieto rozhodnutia zruší a veci vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku...

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. 14290/2012 a sp. zn. Rvp 14339/2012, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnú a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd

o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

Ako vyplýva z I. časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, o skutkovo a právne rovnakých veciach, ako sú predmetom tohto konania, ústavný súd rozhodol predtým uzneseniami sp. zn. II. ÚS 129/2012 až sp. zn. II. ÚS 135/2012 zo 16. mája 2012 tak, že sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.

Keďže v daných prípadoch ide o sťažnosti v podstate identické s tými, ktoré už ústavný súd riešil, ústavný súd odkazujúc v podrobnostiach na svoje predchádzajúce rozhodnutia opätovne dospel k záveru, že predložené sťažnosti je opätovne potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K námietkam sťažovateľky, že závery ústavného súdu obsiahnuté v uvedených rozhodnutiach sa týkali len porušenia jej práva na práva na prístup k súdu, ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že absencia porušenia princípov spravodlivého súdneho konania vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu (obdobne napr. III. ÚS 27/08), čo vedie k odmietnutiu sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd nesúhlasí s tvrdením sťažovateľky, že protichodné rozhodnutia v právne zhodných veciach svedčia o nekonzistentnom rozhodovaní ústavného súdu.

Ústavný súd poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 112/2012 zo 6. júna 2012 (pozri I. časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.), z ktorého vyplýva, že v tomto prípade bola iná procesná situácia, a síce, že okresný súd uložil (inému) sťažovateľovi

povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v zmysle § 141a ods. 1 OSP bez toho, aby vopred preskúmal jeden z atribútov uplatnenia tohto ustanovenia, ktorým je oslobodenie sťažovateľa od súdnych poplatkov podľa § 138 OSP. S poukazom na princíp proporcionality súdneho konania ústavný súd následne dospel k záveru o porušení práv toho sťažovateľa. V prípade sťažovateľky bola úplne iná procesná situácia, ako tá, ktorú riešil ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 112/2012, a tieto veci nemožno stotožňovať.

Z uznesenia iného napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 6 Co 224/2012 z 26. októbra 2012 tvoriaceho prílohu sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 14339/2012 totiž vyplýva, že sťažovateľka bola v priebehu konania okresným súdom vyzvaná na preukázanie jej majetkových pomerov, čo však neurobila, ale namiesto toho zaslala okresnému súdu svoje vyjadrenie, v ktorom spochybnila takýto postup okresného súdu. Okresný súd zaslal sťažovateľke príkaz na úhradu preddavku na trovy konania, a keďže sťažovateľka na výzvu adekvátne nereagovala, konanie vo veci zastavil a následne krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Podľa názoru ústavného súdu je aj v danom prípade už na prvý pohľad zrejmé, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 Co 224/2012 z 26. októbra 2012, ktorého obsah ústavný súd preskúmal, k zásahu do označeného základného práva dôjsť nemohlo a vo vzťahu k nepriaznivému potvrdzujúcemu rozhodnutiu o zastavení konania krajským súdom prichádzalo do úvahy aj podanie dovolania, ktorého prípustnosť by sťažovateľka mohla opierať aj o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom mohla sťažovateľka uplatňovať všetky tie zásadné námietky, ktoré sú obsahom sťažnosti podanej ústavnému súdu. Sťažovateľka však v sťažnosti neuvádza, či dovolanie v tejto veci podala.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka k sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 14290/2012 ani nepripojila napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6 Co 254/2012 z 26. októbra 2012, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej označených práv, teda opätovne nerešpektovala ustanovenie § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa

ktorého k sťažnosti sa má pripojiť kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky konštatuje, že sťažnosti vykazujú nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažovateľkou podaných sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 14290/2012 aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2013